

Album hau

Z

utabegintzan Uxueren auzo izan zen idazle batek esan zidan behin iritsi zela momentu bat non, “egunkarikoa irakurri dizut” esan beharrean “egunkarian ikusi zaitut” esaten baitzioten. Antza denez, modan dago orain testuaren aldamenen artikulugilearen argazkia ipintzea. Esango nuke ez dela beti izan horrela. Iratxe Retolazak esaten du egun, euskal literaturan (ere), presentzia literarioak kontsumitzen direla literatura bera baino gehiago. Bada, hor duzue presentziaren garrantziaren beste adibide bat; behiala, sinadura edukitzea bazen gauza bat, orain motz geratzen omen, argazkia ere jarri behar.

Despresentziaren idazlerik baldin badago gurean, hori Xabier Montoia dugu ezbairik gabe. Horregatik ez da harritzekoa argazkiaren kontuari topatutako irtenbide egokienak bereak izatea. Gogoan izango duzue bere erretratu hori: zuri-beltzekoa, ezker aldeko soslai du agerian, eguzkitako betaurrekoak, aurpegiaren erdia itzalak estaltzen dio. Ez da erraza asmatzen zenbat urte izango dituen, berdin-berdin balio dezake hogeita hamar urtekoarentzat edo berrogeita hamar urtekoarentzat. Ez lukete Nortasun Agiriko argazkirako onartuko. Hartzen duzu 1988ko *Narraztien mintzoa*, eta hor duzu argazkia; hartzen duzu hamasei urte beranduagoko *Elektrika*, eta argazki bera da ageri. Argazkiaren obligazio deseroso honi izkin egiteko beste aukera bat, *Ni ez naiz Xabier Montoia* diskokoa da, non, berearen orde, berarekin jotzen zuen musikari baten –Iñigo Telletxea– argazkia paratu baitzuen azalean.

Argazki kontuez ari garenez, hor dago, halaber, Family taldearen kasua (bigarrenez da ttakunetan taldea aipatzen dudala, Urrezko Danborraren karreraren nabilela pentsatuko duzue agian).

MARC CAMPÀ

Beñat Sarasola

Apaolaza

Padrón

Javier Aramburu eta Iñaki Gametxogoikoetxeak disko bakarra –*Un soplo en el corazón*– ateratzeaz aparte, elkarrekin ageri diren argazki bakarra atera zieten orobat. Hondartza bateko urertzean daude biak, bietako batek ere ez dio kamerari begiratzen, soinean dituzten jantziengatik, neguan direla

ematen du. 1992koa da diskoa eta, hortaz, 1991-1992ko negua izan daiteke. Lekua? Auskalo, baina biak ere donostiarrak direla kontuan izanik, zentzuzkoa dirudi argazkikoa hango hondartzetako bat izatea. Itsasoa harro dago eta Groseko hondartza zaharraren aukeraren alde egingo nuke apustu. Itsaso hori ezin izan Kontxakoa, ezta Ondarretakoa ere. Ezta Zurriolakoa ere. Groseko hondartza denboran urrun hori behar du izan, ez dago zalantzarik; nire belaunaldiko –eta aurreko– *groseroek* lehenengo itsas-ikarak hartu genituenekoa.

Musika kontuez ari garenez, bitxia da nola beste donostiar baten azkeneko diskoan, Rafael Berrioren 1977n, zer eta Groseko hondartza aipatzen den, eta zer eta argazki zahar baten karietara. *Este álbum* abesti zirraragarrian da. Kantuan argazki-album zahar bat berriro hartu osteko argazkien banan-banako begiratzea deskribatzen da. Eta lehenengo lerroek honela diote: “*Mamá en la playa, creo que es Gros. Aquí en ésta están juntos los dos. Papá en bermudas, mamá a su lado, sonriendo en bañador*”. Pentsa zelako istorioa egongo den hiru

esaldi simple horien sakoan. Rafael jaunak jakingo du; Rafael jaunak eta, familia kontuez ari garenez, baita Iñaki Berrio jaunak ere.

Eta zutabe kontuez ari garenez, Uxue, zure mizkintasunak zutabegile berri bat eskatzen badizu, Iñaki Berrio handiarekin egin dezakezu aproba; dagoeneko ezagun ez baduzu, noski. Ostegunetan, gipuzkoarron boletín ofizialean. ■

Uxue, zure mizkintasunak zutabegile berri bat eskatzen badizu, Iñaki Berrio handiarekin egin dezakezu aproba; dagoeneko ezagun ez

baduzu, noski. Ostegunetan, gipuzkoarron boletín ofizialean

